

militærpolitisk Diskussion, der meget let vilde føre ind i en Række af gensidige Anklager, som kunde misforstaas og misbruges under den Debat om de neutrale Landes Stilling, som finder Sted indenfor de krigsførende Stater. For Regeringens Vedkommende har det været vor Opgave at gøre, hvad vi paa nogen Maade kan, for at undgaa en saadan Strid her hjemme. Det kan naturligvis ikke ved Afgørelsen af, hvad der skal ske, være det ene afgørende Hensyn, men det vejer selvfølgelig tungt i Vægtskaalen ved Siden af andre Hensyn; det har det gjort hidtil, og det maa det vedblivende gøre.

Der er dernæst i Udvalgets Betænkning peget paa enkelte Forhold, som har været drøftet i Udvalget, saaledes Spørgsmaalet om Orlov for Befalingsmænd og menige ved Kystartilleriet og ved Marinen, særlig Store Bælt's Eskadren. Det sidste Spørgsmaal har vi tidligere drøftet her, og ogsaa jeg har udtalt mig om det. Med Hensyn til de værnepligtige menige ved Kystartilleriet er Ordningen den samme som ved de andre Vaaben. Der gælder altsaa de samme faste Regler, og i hvert Fald i de Tilfælde, hvor jeg har haft Anledning til at undersøge Sagen, har det vist sig, at de er fulgte. For Befalingsmændene er der ikke givet saadanne faste Regler med Hensyn til Orlov. Man maa vel til enhver Tid lade de foresatte skønne over, hvad det er muligt at gøre for Befalingsmændene.

Dernæst har der atter været fremdraget et Spørgsmaal, som blev meget diskuteret ved første Behandling. Det er Spørgsmaalet om, hvorvidt den Ombytning, der nu finder Sted, bør være af en saadan Karakter, at det er de gifte, der fortrinsvis hjemsendes, eller om man skal tage det rent skematisk aargangsvis. Jeg er vedblivende overbevist om det rigtige i den Fremgangsmaade, som jeg har anbefalet, og som jeg har været enig med Dele af Udvalget om, nemlig at det først og fremmest gælder om at faa de Folk, der har været længe inde, og som er gifte, hjemsendt. Jeg vil ikke kunne og har ikke under Forhandlingerne med de Medlemmer af Udvalget, som har haft en fra min forskellig Mening, kunnet fravige denne Opfattelse. Det drejer sig efter min Opfattelse her om Tusinder af Hjemsvelfærd, og jeg mener, at der ikke kan træffes en anden Beslutning end den, der i saa Henseende er truffet. Derimod har der været Forhandling indenfor Udvalget om at give Ombytningen et noget større Om-

fang end paatænkt og derved imødekomme ogsaa Ønskerne hos en Del af de ugifte. Jeg har nøje overvejet dette, og jeg tror, det kan lade sig gøre ogsaa nu at imødekomme en bestemt Gruppe af de ugifte. Jeg har der naturligt fæstet min Opmærksomhed ved den Del af de ugifte, om hvilke man kunde sige, at de kunde have nogen Grund til Skuffelse, for saa vidt de kunde være gaaet ud fra, at det først maatte blive deres Tur. Det vil i det store og hele være dem af den ældste Aargang, som har været inde fra August Maaned. For Fodfolket bliver det 6te Aargang, og det bliver ogsaa 6te Aargang af de fleste andre Vaaben. Der er ganske vist nogle inde af 7de Aargang, men de har kun været inde siden Oktober, og det forekommer mig rigtigt ved den første Ombytning at tage dem af 6te Aargang, der har været inde siden August, før dem af 7de Aargang, som kun har været inde siden Oktober. De sidstnævnte kommer saa til at vente til den næste Ombytning. For Fæstningsartilleriets Vedkommende er det imidlertid 7de Aargang, der har været længst inde, og der er det muligt, at vi ikke vil kunne tage 6te Aargang med. Jeg har ikke Tallene saa klart ved Haanden, at jeg bestemt kan sige, om det kan lade sig gøre. Det vil naturligvis til Gengæld medføre en noget større Indkaldelse, naar Størrelsen af Sikringsstyrken nogenlunde skal blive den samme. Jeg skal imidlertid sørge for, at der saa hurtigt som muligt kan fremkomme Oplysninger i saa Henseende. Jeg har vekslet nogle Ord med den ærede Ordfører om, hvilken Gruppe der fortrinsvis var Grund til at tage, naar det ordnedes paa den Maade, og den ærede Ordfører og jeg har været enige paa dette Punkt. Jeg haaber da, at vi angaaende Fremgangsmaaden nu maa være kommet til en saadan Forstaaelse, at Indtrykket deraf kan bidrage til at mildne den Misfornøjelse, som — hvilken Vej man end gaar — altid vil findes hos dem, der næst efter dem, der bliver hjemsendt, er de nærmeste til det. Jeg kan ikke se rettere, end at de, der kommer nærmest efter, maa trøste sig med, at de, der kom hjem, dog var vanskeligere stillede end de selv, og med, at Turen næste Gang kommer til dem selv. Det er min Opfattelse, at hvad enten Sikringsstyrken skal beholde det nuværende Omfang, eller den indenfor en ikke alt for lang Tid betydeligt kan formindskes, maa vi komme til at foretage en regelmæssig Ombytning indenfor de forskellige Grupper.

□